

Križeva pot koroških Slovencev.

Pot, ki po njej hodijo narodno-zavedni Slovenci na Koroškem, je trnjeva, je pot trpljenja. Mnogo človeških žrtev zahteva ta pot, tudi takih, ki morajo svojo življenje dati za svoje zvesto slovensko pričanje. Taka žrtev je zopet padla v nedeljo, 13. septembra. To nedeljo se je vršil v Logi vasi (blizu Vrbskega jezera) pevski koncert okoliških društev, ki se ga je med drugim tudi udeležil kmečki slovenski fant Mihej Habih, član izobraževalnega društva »Zvezde« iz Hodiš. Po prireditvi se je zvečer s kolesom peljal domov. Ker se mu je med vožnjo v sosedni vasi škofiče kolo nekoliko pokvarilo, je zaostal za drugimi. Med popraviljem kolesa prideta Avgust Media in Maks Aleš ter ga začneta zmerjati in psovati. Habih se je pred njuno surovostjo umaknil v gostilno ter se zaprl v sobo. Ko mu domači povedo, da sta ona dva odšla, zasede kolo ter se odpelje naprej. Na cesti, kjer daleč na okrog ni nobene hiše, ga imenovana napadeta, s koli pobijeta na tla ter udrihata po ležečem na tleh. Ranjeni se je s težavo dvignil, podal domov, se vlegel in ni več vstal. Čez tri dni je umrl po dolgi nezvesti. Obdukcija je dognala, da je imel prebito lobanjo.

Kaj je zagrešil Habih, da so ga ubili? Nič drugega, ko da je bil zaveden Slovenec, zvest svojemu materinemu jeziku in svoji domovini. Bil je izobražen mladenič, ki je požrtvovalno deloval v izobraževalnem društvu ter se odlikoval kot pevec z lepim glasom. Splošno je bil priljubljen. In njegova morilca? Tudi sinova slovenskih mater, pa odpadnika, posiljenca in zagrizena sovražnika slovenstva. Glavni morilec Aleš (piše se kajpada Allesch) je krajevni vodja nemškega Heimatschutza. Na njem so postali očiti sadovi šol na Koroškem. Šole med koroškimi Slovenci niso kulturni zavodi, marveč ustanove za razširjevanje neumnosti in surovosti. Iz mladih src trgajo vsako spoštovanje in ljubezen do materinega jezika, cepijo v mlada srca ne samo prezir lastnega naroda, marveč nenaravno sovraštvo do njega in do tistih, ki so mu ostali zvesti. Takšni sadovi so v sramoto tistim, ki kradejo slovenske duše na Koroškem. Ako bi se Zveza narodov zavedala svoje naloge, ki jo ima do narodnih manjšin, bi morala doseči, da se vse take šole med koroškimi Slovenci zapro.

Habih je padel kot žrtev tistih, ki pripadajo takozvanemu nemškemu kulturnemu krogu. O odnosu tega kroga do Slovencev pričajo razna žalostna dejstva. Lani so ljudje iz tega kroga kljub močnemu orožniškemu kordonu v Kotmari vasi o priliki kulturne slovenske prireditve (pevskega koncerta) metali kamenje in gnila jajca na oder. Jeseni lanskega leta se je v Dobrli vasi pokazala vsa nizkosta pokvarjene in plačane tolpe, ki je po slovenskem pevskem koncertu močno ranila Slovenko Milko Hartmanovo.

Tako se godi Slovincem na Koroškem. In sedaj vzporedimo s tem Nemce v naši državi! Kdo je kedaj motil kakšno kulturno prireditev Nemcev v Jugoslaviji?

Nikdo in nikdar. Svobodno prirejajo, kar hočejo ter se zabavajo, kakor hočejo. Še večjo svobodo uživajo ko v Avstriji, kjer ne smejo peti hitlerjevskih pesmi, pri nas pa jih pojejo. Opozarjamo pa naše Nem-

ce, da vlada med njimi in koroškimi Slovenci vzajemnost pravic. Ako Slovenci na Koroškem svojih narodnih pravic ne dobijo, jih tudi Nemci v Jugoslaviji ne zaslužijo.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Ptuj. Dne 19. t. m. je umrl v svoji vili daleč na okrog znani cerkovnik minoritske cerkve g. Tomaž Pavlič. Celih 50 let se je neutrudno brigal za lepoto hiše božje na raznih krajih, nekaj časa je bil celo v Rimu. V Ptujju je služboval skoraj 20 let in se je z vso ljubeznijo posvetil svojemu poklicu. Skoraj ves dan in velik del noči, posebno pred večjimi prazniki, je prebil v cerkvi ter krasil oltarje, kar mu je bilo v največje veselje. Tudi v zakristiji je pazil na najlepši red. Bil je dobrega srca in vesele šegave narave, zato povsod priljubljen. Radi so ga ljudje poslušali, ko je ob nedeljah oznanjeval pred cerkvijo in večkrat kaj po svoje povedal. S svojim varčevanjem si je prihranil toliko, da si je kupil celo hišo. Neštetim faranom je zvonil, neštete je spremljal na njihovi zadnji poti na pokopališče, 21. septembra pa smo njega samega spremili in položili k večnemu počitku. Bodi mu Jezus plačnik!

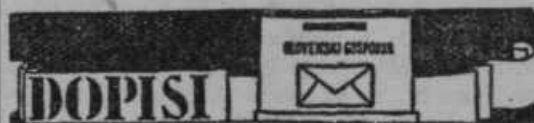
Radmošci pri Gornji Radgoni. Tukaj je umrl 18. t. m. petletni edinec Stanko Kocbek. Pogreb rajnega je bil v nedeljo 20. septembra, po pozni sv. maši. Spremljala ga je obilna množica faranov na pokopališče. Ob odprtem grobu je spregovoril g. kaplan Vinko Kolman pretresljive besede in pomenljive o njegovem trpljenju. Bog ti daj sveti raj! Žalujoci starši in sorodniki!

Zgornja Ložnica pri Zalcu. Kruta smrt nam je zadnji čas iztrgala zopet dve žrtvi. Pred štirimi tedni je umrla Kralj Franja. Zapušča moža in štiri nedorasle otroke. Stara je bila 35 let. — Dne 9. septembra je umrl posestnik in družinski oče Delakorda Štefan, ki je skoraj leto dni bolehal na mučni bolezn. Rajni je bil vzoren katoliški mož in dolgoleten naročnik »Slov. gospodarja«. Zapušča ženo in pet odraslih otrok. Kako zelo priljubljen je bil rajni, je pričal njegov pogreb. Številna množica se je zbrala na pokopniškem domu. Pogreb je vodil g. konz. svetnik Anton Vetrnik iz Zalca ob asistenci gg. kaplanov Jurija Guzaja in Franca Mrkača. Cerkevni pevski zbor pod vodstvom g. Rizmala mu je zapel pred domačo hišo in pri odprtem grobu ganljive žalostinke. Priljubljenemu rajniku bodi Bog milostljiv sodnik! Ženi in otrokom naše iskreno sožalje!

Sv. Lenart nad Laškimi. Neizprosna smrt je stegnila svojo koščeno roko ter ugrabila 22. t. m. dobro in skrbno mater in gospodinjko Marijo Jančič, po domače Jozilovko na Vrh. Rajna je bila dobra krščanska žena in mati. Nad vse

skrbno je vzgojila devet otrok, štiri sine in pet hčera, kateri so še vsi živi, živijo v medsebojnem podpiranju za dobrobit domačije. Nad 33 let je vzorno in skrbno gospodinjila na posestvu kot vzor gospodinjice. Bila je za vse dobro vnet, usmiljena, v resnici prava krščanska žena na svojem možu, kateri jo bo težko pogrešal. Pred svojo smrtjo je tudi uredila premoženjske razmere. Bila je splošno spoštovana in priljubljena v celi okolici. Veliko se je trudila, neumorno delala vse za blagor svoje družine, kar je povzročilo njeno predčasno izčrpanost. Po tritedenskem bolehanju je legla k večnemu počitku v 60. letu starosti in 33. letu zakonskega življenja. V miru počivaj dobra mati in gospodinja. Žalujocemu možu in celi družini ter sorodstvu naše iskreno sožalje!

Pišce. Odprta noč in dan so groba vrata, ali dneva ne pove nobena prat'ka. Kako resnične so te pesnikove besede. Še pred kratkim je bil med nami, danes ga ni več. Bil je to komaj 30letni Zidarič Alojz, posestnik v Globokem. Preteklo sredo zjutraj zgodaj je šel kositi k svoji sorodnici. Nič hudega sluteč se je podal na delo. Toda ne daleč od hiše je počil strel, odjeknil je krik in po njem je bilo. Toliko je še bilo življenja v njem, da je vzkliknil proti domu: »Mati, ustreljen sem, pridite po mene!« Še je pokazal smer, kamor je zločinec pobegnil, odkimal, da bi ga poznal, in po njem je bilo. Kam amo prišli? Človek ni več varen življenja. In rajni je bil blaga duša. Vse ga je rado imelo, vse ga je čislalo. Ni bil samo vzoren sin svojih staršev, ne samo dober in skrben gospodar in družinski oče, ki zapušča žalostno ženo in neboljlega otroka, starega poldrugo leto, bil je tudi zvest sin slovenske matere, ki je ljubil dom in rodno grudo. Udeleževal se je tudi na prosvetnem polju, bil celo poveljnik gasilske čete v Globokem. Ni čudo tedaj, da ga je spremlilo do groba nebroj tovarišev gasilcev iz Globokega, Pišec, Brežic in drugih sosednih krajev. Kako smo ga cenili, je izzvenelo iz besed, ki so mu jih ob odprtem grobu govorili v slovo: g. župnik, tovariš gasilec iz Brežic in šolski upravitelj iz Globokega. Rajnemu v slovo, domačim v tolažbo! Kruta roka nam ga je vzele! Prepričani smo, da ne uide božji sodbi. Ti pa, dragi Alojz, snivaj sladko v domači zemlji, uživaj plačilo pri Vsevednem Bogu in Ga prosi, da enkrat vidimo se nad zvezdami! Prosi Ga pa tudi, naj tolaži On Tvojo ženo, starše in nas, Tvoje prijatelje! Počivaj mirno, a domačim naše iskreno sožalje!

Loče pri Poljčanah. Občinski odbor RK Loče je v nedeljo, dne 20. septembra, na prav dostojen in lep način izvršil proslavo 60 letnice obstoja RK v naši državi. Organiziral se je cvetlični dan, ki je upoštevač sedajne hude gospodarske čase, čisto lepo uspel. Le redko kdo je

odklonil ljubkim otrokom z belim trakom in rdečim križem na njem, cvetko in žrtvoval vsaj dinarček, saj društvo predvideva napraviti božičnico z obdarovanjem najrevnejših šolarjev in drugih otrok. Popoldne se je vršila v šoli prireditve, katere se je poleg številnega drugega občinstva udeležila korporativno tudi tukajšnja gasilska četa v krogih. Predsednik obč. odbora RK Loče Ivan Šalamon je izčrpno orisal namen in cilje RK. Za njim je govoril zastopnik gasilstva, g. Fric Weisch, ki je posebno poudarjal